
Učedník – Deník invocátora

Taran Matharu

1. den

Jsem invocátor. Když tato slova píšu, třesou se mi prsty, i když nevím jistě, jestli kvůli tomu, že jedeme ulicí dlážděnou kočičími hlavami, na nichž se třese celý kočár, nebo vzrušením z tohoto poznání. Říkal jsem si to nahlas pořád dokola, ale stále mi to nepřipadá moc skutečné. Tak píšu tento záznam do svého nového deníku, abych viděl, jestli o tom dokážu sám sebe přesvědčit.

Když k nám přišli inkvizitoři, byl den jako každý jiný. Otec zrovna skončil s pečením. Vzpomínám si, jak se rozklínal zvonek nade dveřmi našeho obchodu a říkal jsem si, že je divné, že zákazník nevidí na dveřích pověšenou ceduli ZAVŘENO.

A když mě matka volala do přízemí, zazníval v jejím hlase strach. Dobře si na to vzpomínám. Ti dva na sobě měli černé sutany, jaké nosí všichni inkvizitoři. Vídával jsem je chodit po ulicích, často s démony po boku, a to byla samá podivná stvoření, však víte; ale dnes s sebou žádné neměli. A za to jsem jim byl vděčný.

První muž se představil jako inkvizitor Rook, druhý jako inkvizitor Faversham. Mluvili znuděnými hlasy, jako by je jejich práce kdovíjak otravovala. Domýšlel jsem si, že by to tak i mohlo být – ale kdo jiný by ji dělal? Jedině invocátor dokáže přezkoušet jiného člověka, jestli nemá invocátor-ské vlohy.

Jenomže oni přišli za mnou. A to bylo neobvyklé. Normálně chlapci a děvčata, kteří dospějí do určitého věku, nastoupí pěkně do řady a jejich jména strážný zkontroluje podle seznamu. Jenže když přišla řada na můj ročník, byl jsem zrovna nemocný, a žádný inkvizitor se nechtěl dotknout dítěte s nakažlivým onemocněním. Proto za mnou přišli až do našeho městečka.

„Pojď sem, chlapče,“ vyzval mě inkvizitor Rook a luskl prsty. Zdál se pěkně naštvaný, že musí svou povinnost vykonat při této osobní návštěvě.

Předstoupil jsem před něho a vložil mu ruku do nastavené dlaně. Naráz bylo všechno jinak. V jedné chvíli jsem se měl věnovat řemeslu, které odpovídalo mému jménu, stejně jako můj otec. V následující se mi krev vařila v žilách a kůže na ruce se mi rozzářila modrou barvou, jakou má zimní obloha. Takže jsem měl vlohy invocátora. Můj život se v tom okamžiku navždy změnil.

Dopřáli mi jen hodinu, abych se rozloučil s celou rodinou, a to jenom proto, že jim otec na zpáteční cestu nabídl přichystat čerstvé pečivo, ale vysvětlil jim, že než se dopeče, bude to trvat něco přes hodinu.

Maminka celou dobu plakala, a musím přiznat, že ze začátku jsem brečel taky. Když ale Faversham utrousil slova „ukňouraný mizera“, rychle jsem přestal.

Od maminky jsem dostal tenhle deník. Byl to dárek až na příští rok, kdy oslavím šestnácté narozeniny. Říkala, že ho určitě budu moci lépe využít už teď. Tak s ním v této chvíli sedím uprostřed podlahy kočáru a oba inkvizitoři leží natažení na palandách, každý po jedné straně, a vyspávají. Jedinou útěchu jsem našel v pečivu, které inkvizitoři napůl snědli a pak pohodili. Je už dávno studené, ale chutná jako domov. Bude se mi stýskat.

2. den

Vokanská akademie. Nevěděl jsem, že ta je cílem naší cesty, dokud jsem nezaslechl kočího na kozlíku, jak to jméno vyvolává, i když jeho hlas tlumily sametové závěsy zatažené přes okna kočáru. Probudil jsem inkvizitory, kteří

ho začali proklínat. Ale nebránili mi, abych přitiskl čelo ke sklu a obdivoval starobylý hrad v celé jeho kráse.

Tvořily ho čtyři válcové věže, tyčící se nad čtyřhrannou budovu, kterou obklopoval příkop plný tmavé vody. Sotva jsem stačil hrad obhlédnout, a už jsme s duněním přejížděli po padacím mostě vedoucím do Akademie. Za chvíličku mě inkvizitoři popoháněli přes šeré nádvoří obehnané vysokými zdmi do schodů, které vedly k hlavnímu vchodu a dál do posvátných síní vokanského hradu.

Uvnitř se rozkládalo velmi rozlehlé atrium, jehož strop nesly mohutné dubové trámy. Celý prostor osvětlovaly prskající pochodně zavěšené na stěnách, a také kulatý světlík ve střeše.

Po obou stranách se zvedalo pět podlaží, propojených s přízemím dvěma točitými schodišti, a z ochozu lemujícího každé poschodí vedla řada dveří a chodeb.

Proti mně se tyčila druhá dvoukřídlová brána, v té chvíli otevřená, takže za ní byla vidět další místnost se stoly a lavicemi. Zahlédl jsem tam i studenty, kteří se věnovali jídlu, ale mé oči přitahovalo něco jiného. Nade dveřmi se zvedal kamenný oblouk plný vytesaných démonů se vsazenými drahokamy místo očí. To umělecké dílo skutečně bralo dech, i když jsem měl jenom několik vteřin na to, abych si je prohlédl. Netrpělivý sloužící mě vedl nahoru po jednom točitém schodišti.

Sotva jsem mu stačil, protože sloužící hrozně spěchal a nevšímal si mých udýchaných otázek. Ale navzdory jeho spěchu jsem se nedokázal ubránit, abych se tu a tam nezastavil před krásnými rozměrnými gobelíny a malbami, jež pokrývaly stěny, a také před brněními, jaká kdysi nosili staří válečníci.

Jeden z obrazů dokonce znázorňoval slavnou bitvu u Watfordského mostu a vnímal jsem jako velice nespravedlivé, že se u něho nemohu zastavit a vychutnat si malbu zobrazující útok orků sedlajících nosorožce, který rozprášil hrdinný invocátor bojující v samém ohnisku bitvy.

Ještě víc mě fascinovaly vystavené orkové zbraně – zejména obrovské palice osázené ostrými kameny, ale také kostěná brnění a ozdoby vyrobené z ptačího peří. Možná vůbec nejzajímavější však bylo ohromné množství démonů vznášejících se v různě velkých skleněných nádobách plných konzervačního roztoku, které stály vyrovnané na policích v zasklených skříních.

Sloužící celou dobu nesouhlasně pomlaskával a rozčiloval se a nadával, že mi to tak dlouho trvá. Brzy mě zavedl do malého pokojíku až úplně nahoře v západní věži.

Kolem byla spousta místností, z nichž se dalo vybírat.

„Vás, neurozenců, letos v Akademii moc nebude,“ oznámil mi sloužící. „Ty zůstaň tady až do snídaně. Ostatní se brzy ukážou.“

A potom mě opustil.

3. den

Dnes jsem se seznámil s ostatními neurozenými učedníky. Pravda, myslel jsem si, že se z nás rychle stanou přátelé, ale jak se zdá, tady je spíš pravidlem malicherné soupeření, které nás rozděluje, i když nedokážu říct, oč bychom vlastně měli soupeřit. Ostatní už jsou tady spolu celý týden, dva chlapci – Valentin a Tobiáš, stejní obyčejní kluci jako já – a děvče, které se jmenuje Juno. Zdá se mi, že ti tři se k sobě chovají spíše jen jako bližší známí než jako kamarádi, přestože už spolu strávili takovou dobu, a všechny tři jako by otravovalo, že jsem se ocitl mezi nimi.

Získal jsem dojem, že nemám velkou naději se s nimi spřátelit, a mrzelo mě to víc, než bych si myslel. Už jsem zatoužil po svých starých kamarádech, a to uběhl sotva jeden den! Neměl jsem možnost se s nimi doma rozloučit, i když jsem jich neměl moc.

Něco málo jsme si řekli o domově, když jsme pojídali sendviče, které jsme dostali na oběd, ale za chvíli se omluvili, odešli do svých pokojů a nechali mě o samotě. Večeři mi sloužící položil přede dveře: studené maso a brambory. Neměl jsem žádnou společnost, jen vlastní myšlenky, a musím se přiznat, že jsem uronil i pár slziček, jak se mi ty hodiny v osamění vlekly.

Protože jsem měl dost času na přemýšlení, přemítal jsem, zda ostatní učedníky prostého původu ode mě neodrazuje mé vzdělání. Jejich řeč zněla hodně hrubě, a podle toho, co mi řekli, pocházeli z chudších čtvrtí Corcilla a Boreasu – vzhledem k jejich přízvuku mě to ani nepřekvapilo. Moji rodiče nešetřili penězi, abych dostal dobré školy a naučil se správně mluvit; doufali, že bych se jednoho dne mohl stát právníkem.

Jejich naděje se nyní obrátily v prach, ale oběti, které pro mě přinesli, aby ze mě udělali vzdělance, mi v následujících dnech dobře poslouží. Jenom doufám, že zdejší neurozenci mě za čas přijmou mezi sebe.

4. den

Mám svého démona! Sable je mi zdrojem ohromné pýchy a radosti – vypadá jako veliký brouk, řekli mi, že se nazývá hemživec. Moje Sable má černý krunýř, ze zadečku jí trčí žihadlo a hlavu má vyzbrojenou pořádnými kusadly. Nikdy mě neomrzí si s ní hrát, protože mi poletuje sem a tam kolem hlavy, jako by se nemohla nabažit pohledu na mě.

Působilo by divně, kdybych řekl, že už ji miluji? Možná je to naším propojeným vědomím, že mám potřebu se o ni co nejlíp starat.

Démona mi daroval sám ředitel Akademie! To je invocátor, který řídí celou školu i dění na hradě. Spolu s ostatními učedníky prostého původu mě odvedli do pracovny lorda Scipiona, kde nám každému dali svítek, abychom přečetli, co na něm stojí. Juno, Valentin i Tobiáš těžce zápolili s podivnými písmeny napsanými na pergamenovém svitku, ale já jsem je přečetl plynule a hlasitě, jak mi bylo přikázáno, a poznamenávám to zde bez nejmenší pýchy.

Je obtížné popsat, co následovalo. Zmocnil se mě pocit jakéhosi omámení, jako když jsem vypil svažené víno, které mi máti dovolila ochutnat na sklonku poslední zimy. A potom se zjevila zářící koulička, která se rovnou přede mnou zformovala jakoby z ničeho, a k tomu se ozval hluk silnější než ryk vody řítící se ve vodopádu. Koule se začala otáčet a zvětšovala se, pak se zablesklo a koule v tom záblesku zmizela. Místo ní se ve vzduchu vznášela moje milovaná Sable, a pocítil jsem takový příval radosti, jaký jsem ještě nikdy nezažil.

Možná jsem se neměl tak moc snažit dávat najevo, že jsem vzdělaný, protože tři moji spolužáci na mě nevráživě zírali. Ale v té chvíli mi to bylo úplně jedno. Nečekaně jsem zažíval opravdové štěstí.

Ostatní učedníci dostali také hemživce, menší, ale zato s barevným krunýřem – Juno žlutého, Valentin rudého a Tobiáš tmavě modrého. Když nás

Scipio odváděl zpátky na pokoje, troušili ti tři uštěpačné poznámky na vrub toho, jak obvyčejně vypadá můj démon, sice dost srozumitelně, ale natolik tlumeně, že na to ředitel nereagoval.

Ale nakonec přece jenom jejich posměšky okomentoval. Vysvětlil nám, že hemživci s nevýrazným krunýřem jsou nejžádanější, protože když létají v noci, jsou téměř neviditelní, a za dne jsou méně nápadní a podezřelí. Nenávist neurozených učedníků vůči mně jako by tím ještě vzrostla – cítil jsem ji jako napětí ve vzduchu před bouřkou.

Jenomže mi to nevadilo. Teď už jsem měl novou kamarádku – Sable.